

Arrest

nr. 295 476 van 13 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. ZWART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn van etnische afkomst en soennitische moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in Aladinkhel, subdorp van Qarya Fakirbay nabij Pul-e Khumri, hoofdstad van de provincie Baghlan. U volgde les aan de moskee in uw dorp en u hielp uw vader met landbouwwerk. U bent ongehuwd.

Uw oudere broer A. (...) begon les te volgen aan de moskee toen hij 19 jaar was. Na negen maanden werd hij naar de Haji Dadagi madrassa in het dorp Bayan gestuurd omdat hij een hoog niveau bereikt had. Hij studeerde een jaar aan de madrassa en werd er qari. Hij kwam wekelijks naar huis. Op een dag toen u samen met uw vader aan het werk was op de landbouwgronden, belde iemand van de taliban met de gsm van A. (...) naar uw vader. Hij zei dat uw vader zijn zoon die in de madrassa zat naar de taliban moest sturen. A. (...) belde daarna zelf naar uw vader, hij zei dat hij niet bij de taliban wou gaan en vroeg

aan uw vader wat hij moest doen. Uw vader zei dat hij om 16 uur aan de mullah moest zeggen dat hij dringend naar huis moest gaan. Toen u en uw vader 's avonds naar huis gingen was A. (...) nog niet thuisgekomen. Uw vader ging kijken in de moskee en madrassa of hij daar was. De mullah zei dat hij A. (...) toestemming had gegeven om naar huis te gaan om 16 uur en dat hij vertrokken was. Gedurende acht dagen bleef A. (...) spoorloos. Uw vader deed navraag maar dit leverde niets op. De achtste dag werd uw vader gebeld, waarna hij meteen naar buiten ging. Kort daarna werd het lichaam van A. (...) naar jullie huis gebracht. Hij was neergeschoten. Vijf dagen later kwamen onbekende talibs naar jullie huis. Ze zeiden tegen uw vader dat zijn tweede zoon met hen moest samenwerken en de wapens moest opnemen. Uw vader zei dat u niet thuis was en dat hij de boodschap zou doorgeven. Daarna mocht u jullie huis niet meer verlaten en bleef u zeven dagen thuis. Dan gebruikte uw oom R. (...) zijn spaargeld om uw reis te regelen met behulp van een smokkelaar. Twee maanden na uw vertrek kwamen de taliban naar uw huis om navraag te doen naar u. Uw vader deed alsof hij van niets wist en zei dat u plots verdwenen was. De taliban zeiden dat ze u zouden vermoorden als ze u zouden zien.

U verliet Afghanistan en reisde illegaal via Iran en Turkije naar Europa. In Frankrijk ontmoette u uw neef E.T. (...) (O.V. (...), CGVS (...)). E. (...) studeerde aan dezelfde madrassa als uw broer en verliet Afghanistan twee maanden voor uw vertrek. In de periode van uw vertrek vertelde de familie van E. (...) aan uw familie dat hij weggelopen was omdat de taliban hem wilden meenemen. Na een reis van een jaar kwam u aan in België op 26/08/2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 16/09/2020. Ook E. (...) deed een verzoek om internationale bescherming in België, maar hij vertrok op een gegeven moment. Hij informeerde u recent dat hij in Engeland verblijft en daar een verzoek om internationale bescherming deed. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u bij registratie van uw verzoek om internationale bescherming een niet-begeleide minderjarige vreemdeling was. U kreeg een voogd toegewezen om u bij te staan doorheen uw asielprocedure.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er geen concrete aanwijzingen meer aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op 1 augustus 2021 meerderjarig werd.

Bijgevolg werden er u na 1 augustus 2021 geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U slaagde er niet in uw problemen met de taliban aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Zo overtuigen uw verklaringen met betrekking tot wat er gaande was op de madrassa waar uw broer A. (...) les volgde niet. U verklaarde dat er aanvankelijk 180 leerlingen waren, maar dat er in de laatste periode dat uw broer er studeerde maar een vijftigtal meer waren omdat heel veel mensen weggevlucht waren van daar (CGVS, p. 12). Andere qari's zouden weggelopen zijn van de madrassa omdat ze gevraagd waren om aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 11). Deze vermindering van het aantal personen op de madrassa gebeurde in een korte periode, gezien uw broer slechts een jaar studeerde aan de madrassa. Uw broer zou gevraagd hebben aan de mawlawi of zijn leerkrachten waarom die leerlingen niet meer kwamen, waarop ze antwoordden dat die leerlingen ziek waren of niet meer in staat waren daar te studeren (CGVS, p. 12). Uw broer zou thuis nooit iets verteld hebben over het feit dat er plots veel minder mensen waren op de madrassa (CGVS, p. 12). Gezien de drastische vermindering van het aantal leerlingen acht het CGVS het echter weinig aannemelijk dat uw broer geen argwaan kreeg en er thuis nooit iets over vertelde.

U verklaarde voorts dat uw neef E. (...) aan dezelfde madrassa studeerde en naar het buitenland vluchtte omdat de taliban hem wilden meenemen (CGVS, p. 9). E. (...) 's familie informeerde uw familie hierover om jullie te waarschuwen, maar vreemd genoeg deden ze dit pas twee maanden na het vertrek van E. (...) (CGVS, p. 11). Als E. (...) en uw broer naar dezelfde madrassa gingen, kan echter verwacht worden dat E. (...) 's familie jullie reeds bij het vertrek van E. (...) waarschuwde zodat uw broer de nodige stappen kon zetten om zichzelf in veiligheid te brengen. Gevraagd waarom de familie van E. (...) jullie niet eerder

waarschuwde, bood u geen enkele verklaring en zei u slechts dat ze het niet op tijd hadden gezegd (CGVS, p. 11). Het CGVS merkt op dat de band tussen uw familie en E. (...) en zijn ouders goed was, dat ze af en toe op bezoek kwamen bij jullie en dat ze op slechts een halfuur wandelen van jullie woonden, wat de laattijdige waarschuwing nog bevreemdender maakt (CGVS, p. 11, 17).

Uw onwetendheid over het lot van andere personen aan de madrassa tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Hoewel u verklaarde dat veel mensen weggevlucht zijn van de madrassa, hebt u geen idee wat er met hen en hun families gebeurd is (CGVS, p. 14). De enige persoon over wie u iets weet is een zekere M. (...), een jongen van uw regio die naar Iran vluchtte omdat hij gevraagd werd om samen te werken met de taliban (CGVS, p. 14). Uw verklaring dat de anderen van andere regio's waren is een weinig overtuigende verklaring voor uw onwetendheid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de Haji Dadi madrassa in het dorp Bayan ligt, op slechts 20 tot 25 minuten wandelen van uw dorp (CGVS, p. 7). Als er initieel 180 leerlingen waren aan de madrassa is het dan ook weinig aannemelijk dat uw broer en M. (...) de enige personen van uw regio waren aan de madrassa en dat er in de (ruimere) regio geen nieuws de ronde ging over de vele personen die weggevlucht waren van de madrassa. U weet overigens ook niet of er personen van de madrassa ingegaan zijn op de vraag van de taliban om samen te werken (CGVS, p. 13).

Met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban verklaarde u dat de taliban vijf dagen na uw broers dood bij jullie thuis langskwamen en aan uw vader zeiden dat u moest samenwerken met de taliban (CGVS, p. 10). Uw vader zou toen gezegd hebben dat u niet thuis was en dat hij de boodschap zou doorgeven. Daarna waren uw ouders bang en mocht u gedurende zeven dagen uw huis niet verlaten waarna u Afghanistan ontvlucht zou zijn. Dit verloop van gebeurtenissen is weinig aannemelijk. Als uw ouders vreesden voor uw leven is het immers weinig aannemelijk dat ze het risico zouden nemen u nog een week thuis te laten verblijven, waar de taliban op elk moment konden terugkeren op zoek naar u. Bovendien is het ook weinig aannemelijk dat de taliban na dit ene bezoek bij u thuis, waarbij ze een zeer duidelijke boodschap brachten, nog een hele tijd wachtten alvorens nogmaals bij u thuis langs te gaan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze pas twee maanden na uw vertrek nog eens langskwamen (CGVS, p. 11). Als de taliban u daadwerkelijk gedwongen wilden rekruteren is het opmerkelijk dat ze zo weinig moeite deden om effectief tot actie over te gaan en dat ze u ruimschoots de gelegenheid gaven om uw regio te ontvluchten. Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd bij vertrek, kan uw jonge leeftijd de weinig aannemelijke beschrijving van de vermeende gebeurtenissen niet vergoelijken. Uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek tasten de geloofwaardigheid van uw terugkeervrees verder aan. Twee maanden na uw vertrek – wat overeenkomt met eind 2019 - zouden de taliban één keer naar uw huis gekomen zijn op zoek naar u, verder is er niets meer gebeurd, zo zei u (CGVS, p. 10-11). Als de taliban er daadwerkelijk mee bedreigd hebben u mee te nemen en u te straffen, zoals u beweert, is het opmerkelijk dat ze slechts twee keer bij u thuis langskwamen op zoek naar u, met name een week voor uw vertrek en twee maanden na uw vertrek, en dat er verder niets gebeurd is. De vaststelling dat uw broers J. (...) en J. (...), die nu 13 jaar oud zouden zijn of mogelijk wat ouder, gezien u op 01/02/2021 bij de DVZ ook al aangaf dat ze 13 jaar oud waren, nog steeds thuis bij uw ouders verblijven en dat de taliban hen klaarblijkelijk met rust laten, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder (CGVS, p. 6 en Verklaring DVZ, vraag 17). U gaf immers aan dat de taliban wilden dat u aansloot omdat uw broer geweigerd had en dat uw neef E. (...) zo'n 14 jaar oud was toen hij problemen kreeg. Gezien uw broers intussen ongeveer even oud zijn als E. (...) ten tijde van zijn vermeende problemen, is het opmerkelijk dat de taliban het niet op hen gemunt hebben. Uit uw verklaringen blijkt overigens ook niet dat I. (...)’s familie repercussies heeft ondervonden nadat hij om gelijkaardige redenen als u Afghanistan verliet. U verklaarde geen nieuws te hebben over zijn familie, zo hebt u vreemd genoeg zelfs niet aan I. (...) of aan uw eigen familie gevraagd hoe zij het stellen (CGVS, p. 12). Het CGVS merkt echter op dat u en I. (...) elkaar in Frankrijk ontmoetten, dat jullie in België aanvankelijk in hetzelfde opvangcentrum verbleven en dat hij u recent nog belde vanuit Engeland (CGVS, p. 8, 12). Bijgevolg kan verwacht worden dat I. (...) u geïnformeerd zou hebben indien zijn familie nog ernstige problemen had ervaren. De vaststelling dat zowel uw eigen familie als die van I. (...) in de eigen regio bleef wonen zonder dat er iets noemenswaardigs gebeurde sinds uw komst naar Europa ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u geen documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neerlegt. U verklaarde op het CGVS dat uw taskara verbrandde toen er een brand ontstond in jullie woning nadat deze geraakt was door een verdwaalde mortier van de overheid (CGVS, p. 2, 16). U zou dit te weten gekomen zijn toen u ter voorbereiding van uw eerste interview informeerde over documenten bij uw familie (CGVS, p. 2). Er dient echter op gewezen te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat u uw taskara ergens thuis in Afghanistan verloren had en dat het verliezen of verbranden van een document toch niet hetzelfde is (Verklaring DVZ, vraag 25). U legde voorts geen enkel document neer ter staving van de activiteiten van uw broer aan de madrassa, het overlijden van uw broer of uw vermeende problemen met de taliban.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich

wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld

door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

“- ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS (HIERNA EVRM) ;

- ARTIKEL 1 A VAN DE CONVENTIE VAN GENÈVE VAN 28 JULI 1951 ;
- ARTIKEL 7 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE ;
- ART. 48/4 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 ;
- ART. 48/6 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 ;
- ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN (GEBREK IN DE MOTIVERING) ;
- ARTIKEL 26 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT TOT REGELING VAN DE WERKING VAN EN DE RECHTSPLEGING VOOR HET COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN ;
- HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID ;
- HET ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, VAN REDELIJKHEID EN ZORGVULDIGHEID (AFWEZIGHEID VAN EEN BEHOORLIJKE ANALYSE VAN HET VERZOEK CONFORM DE WETTELIJKE BEPALINGEN EN GELET OP ALLE PERTINENTE ELEMENTEN)”.

Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud en de toepassing van een aantal van de voormelde bepalingen en beginselen. Daarbij wijst hij tevens op artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en artikel 4, § 5 van “de Richtlijn Kwalificatie”.

Dat de familie van E. zijn familie dermate laat verwittigde, verklaart verzoeker doordat deze familie niet in hetzelfde dorp woonde en zij elkaar niet dagelijks zagen.

Inzake het motief dat hij nog een week thuis bleef nadat de taliban hem daar kwamen zoeken, geeft verzoeker aan dat hij inderdaad bang was dat de taliban hem zouden vinden maar dat er destijds geen andere oplossing was. Een vlucht naar het buitenland is moeilijk te regelen en kost tijd.

Verzoeker stelt vervolgens, verwijzende naar een passage uit de koran, dat hij lang in België heeft geleefd, dat hij daardoor als ongelovige zal worden beschouwd door de taliban en dat zijn leven daardoor in gevaar is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker geeft een algemene, theoretische uiteenzetting, omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, en voert aan dat het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

Verzoeker wijst op en citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022 en betoogt:

“Dat verzoekende partij wenst te onderstrepen dat hij sinds september 2020 in België zodat hij de machtsovername van de Taliban niet heeft meegemaakt. Hij werd op 04.04.2022 gehoord. Toch heeft tegenpartij tijdens het interview geen specifieke vragen gesteld over de gedragingen van de verzoeker, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van het verblijf in een Westers land of de zichtbaarheid van de heer A. (...).

Dat verzoekende partij meent dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is en dat zijn jarenlange verblijf in Europa het zeer waarschijnlijkheid maakt dat hij met vervolging geconfronteerd zal worden in geval van terugkeer naar Afghanistan”.

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader doet verzoeker gelden:

“Overwegend dat in het onwaarschijnlijk geval dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent het statuut van vluchteling niet te kunnen toekennen aan verzoeker, past het hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen omwille van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen waarvan verzoeker het voorwerp zou zijn in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

(...)

De recente verandering in de situatie in Afghanistan doet een gegronde vrees voor vervolging en een reële risico voor ernstige schade voor Afgaanse burgers ontstaan in de zin van artikel 48/3 VW. Minstens loopt de verzoeker een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 VW.

Deze plotselinge verslechtering van de situatie wordt door betrouwbare bronnen aangetoond en op ruime schaal gemediatiseerd. Hoewel de situatie onstabiel en chaotisch is, kan niemand vandaag de dag nog voorbijgaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land.

Mede dankzij de massale terugtrekking van de internationale coalitie, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. Zij hebben de macht overgenomen en riepen het Islamitisch Emiraat van Afghanistan uit.

Bijgevolg is de veiligheid en de humanitaire situatie in Afghanistan sinds augustus 2021 met een drastisch tempo verergerd. Het land is nu in handen van de Taliban, die de macht hebben gegrepen. De situatie ter plaatse ontwikkelt zich van dag tot dag en is onstabiel en chaotisch.

Op heden is de situatie niet meer te vergelijken met die van enkele maanden geleden, die reeds gekenmerkt werd door toenemend geweld. De Verenigde Naties schatten dat er in het eerste semester van 2021 al 1600 burgerlijke slachtoffers vielen, een nieuw record. De situatie is sinds augustus 2021 erg precair, waardoor verschillende EU-landen, waaronder België, beslist hebben om de komende tijd geen Afghanen meer te repatriëren:

(...)

Het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen erkende zelf al op 16 augustus 2021 via haar website dat de situatie, die de afgelopen jaren al problematisch was, door het offensief van de Taliban plotseling is gewijzigd. Daarom heeft het CGVS besloten de kennisgeving van (negatieve) beslissingen over aanvragen van Afghanen en de beoordeling van de behoefte aan subsidiaire bescherming tijdelijk op te schorten, ten minste tot eind september.

(...)

Deze verslechtering van de algemene situatie in het land, zoals blijkt uit betrouwbare bronnen, is ook benadrukt door de Hoge Commissaris voor de vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) in een standpuntnota over terugkeer naar Afghanistan (UNHCR) van 17 augustus 2021."

Verzoeker verwijst vervolgens naar en citeert uit de voormelde landeninformatie en geeft aan:

"Wanneer zelfs de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de situatie als 'verschrikkelijk' beschrijft, staat het vast dat de veiligheid van de Afgaanse burgers niet gegarandeerd kan worden. Ook het feit dat België stappen heeft ondernomen om Belgen en andere personen waaronder Afghanen met een 'verhoogd risico' te repatriëren uit Afghanistan toont duidelijk de ernst van de situatie aan.

De situatie is dusdanig ernstig dat een burgeroorlog onvermijdelijk wordt geacht:

(...)

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften overal met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind:

(...)

Slechts enkele dagen nadat beloftes werden gedaan, zijn er al de eerste bewijzen dat het inderdaad slechts om loze beloftes gaat:

(...)

Op heden staat de Taliban zelfs al niet langer toe dat Afghanen naar de luchthaven van Kaboel gaan om het land te verlaten. Sinds kort heeft de Taliban enkele delen van de luchthaven van Kabul in handen.

Ook alle repatriërvluchten van burgers zijn stopgezet, door de toenemende onveiligheid in Kabul.

Op 26 augustus werden bij een dubbele aanslag op de luchthaven van Kabul, die werd opgeëist door Islamitische Staat, niet minder dan 90 mensen gedood en 160 gewond, enkele dagen voor het geplande einde van de evacuatie van buitenlanders en Afghanen die het nieuwe Taliban-regime wilden ontvluchten.

Het land wordt duidelijk nog steeds bedreigd door terroristen van Islamitische Staat en Al Qaida, naast de Taliban.

Het volgend verzoek van de verzoeker is dan ook gegrond.

Dat de situatie in Afghanistan en Provincie Nangarhar met de dag verslechterd en de heer AHMADZAI van mening is dat het voor hem absoluut onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst; Aangezien FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking op 28.03.2022 op haar internet pagina aangeeft:

(...)

Dat men ervan uit mag gaan dat als het te gevaarlijk is voor een Belg om naar Afghanistan te reizen, het dan ook voor de heer A. (...) onmogelijk is om daar te leven."

Verzoeker gaat verder in op de sociaaleconomische situatie in Afghanistan. Hij wijst op artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, op artikel 3 EVRM en op rechtspraak van het EHRM en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens wijst verzoeker op algemene landeninformatie en stelt hij:

"Op basis van bovenstaande rechtspraak en bevindingen is het niet uitgesloten dat de huidige humanitaire en socioeconomische situatie in Afghanistan wel degelijk te wijten is aan doelbewuste handelingen van minstens één actor: de taliban. Bijgevolg is het gerechtvaardigd om subsidiaire bescherming te verlenen aan verzoeker."

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker doet gelden:

“Dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de situatie in Afghanistan verontrustend is.

Dat bij dit verzoekschrift voldoende artikelen gevoegd zijn om de gestelde beweringen te bevestigen.

Dat het dus gepast is om de betrokken beslissing te vernietigen zodat de CGVS gelet op deze documenten aanvullende onderzoeksmaatregelen kan stellen.

Dat onafhankelijk van de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, de informatie gevoegd bij dit dossier laat veronderstellen dat verzoeker gevaar loopt op reële schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming, een element dat onvoldoende onderzocht werd door verwerende partij.

Overwegend dat om deze redenen, er reden is om in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Huidige beroep te ontvangen en gegrond te verklaren.

De bestreden beslissing te hervormen en dienvolgens:

- In hoofddorde, verzoeker de status van vluchteling toe te kennen;

- In ondergeschikte orde, verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;

- In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te wijzen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 8 september 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient, waar verzoeker in het onderhavige verzoekschrift gewag maakt van het feit dat zijn *“volgend verzoek”* om internationale bescherming gegrond moet worden geacht, vooreerst te worden opgemerkt dat het heden voorliggende verzoek om internationale bescherming geen volgend verzoek betreft doch verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming is.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert in het geheel niet hoe artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven behelst, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker duidt ook op generlei wijze hoe artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat de regeling met betrekking tot de telefonisch of via e-mail verkregen informatie waarop de commissaris-generaal zich in zijn beslissing kan baseren bevat, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

Verzoeker verstrekt evenmin enige nadere duiding omtrent de door hem aangevoerde schending van het *“ALGEMEEN BEGINSEL VAN VOORZICHTIGHEID”*. Bijgevolg wordt ook deze schending door verzoeker niet op dienstige wijze uiteengezet.

4.3. Dient, waar verzoeker zich beroept op de inhoud van artikel 4, 5° van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en

onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4, 5° van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4, 5° van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

4.4. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld wordt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u bij registratie van uw verzoek om internationale bescherming een niet-begeleide minderjarige vreemdeling was. U kreeg een voogd toegewezen om u bij te staan doorheen uw asielprocedure.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er geen concrete aanwijzingen meer aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op 1 augustus 2021 meerderjarig werd.

Bijgevolg werden er u na 1 augustus 2021 geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat de voormelde motieven volledig onverlet. Hij onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen of te betwisten. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

4.7. In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift verwijst naar de algemene, preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient, nog daargelaten dat verzoeker eerder verklaarde dat hij in dit land nog beschikt over een breed familiaal netwerk, aangaf dat hij met dit netwerk nog in contact staat, verklaarde dat zijn familie in Afghanistan het goed stelt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.3 en 8) en op deze verklaringen in het verzoekschrift nergens terugkomt, verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals verweerder ook op uitvoerige, pertinente en terechte wijze uiteenzet in diens aanvullende nota, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel

van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt". De sociaal-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: "a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade." Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing tevens als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van april 2022 en zoals dit zoals eveneens terecht wordt aangehaald in de aanvullende nota van verweerder opnieuw als standpunt wordt ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de huidige humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan toe te schrijven zijn aan een combinatie van een veelheid aan factoren en dat hieruit niet blijkt dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan louter of overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt, mede gelet op de hieronder gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven, (gepercipieerde) verwesterde profiel en verblijf in het buitenland, uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.8. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.9. Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt ondergraven doordat verzoeker inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zowel zijn eigen leeftijd als deze van enkele naaste familieleden. Waar verzoeker initieel nog bij machte bleek om aan te geven dat hij zou zijn geboren op 1 augustus 2003 (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.4; fiche NBMV), bleek hij zijn geboortedatum bij het CGVS immers niet meer te kunnen verstrekken (administratief dossier, npo, p.4). Bovendien gaf verzoeker in de fiche NBMV aan dat zijn tweelingbroers op dat ogenblik reeds 14 jaar waren. Later, bij de DVZ, stelde verzoeker echter dat zijn tweelingbroers op dat ogenblik slechts (ongeveer) 13 jaar waren (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.17). Bij het CGVS beweerde verzoeker meer dan een jaar later daarenboven dat zijn tweelingbroers op dat ogenblik nog steeds maar 13 jaar waren (administratief dossier, npo, p.6). Ook inzake de leeftijd van zijn ouders legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. In de fiche NBMV gaf verzoeker aan dat zijn vader 48 jaar was en dat zijn moeder 45 jaar was. Bij de DVZ beweerde verzoeker echter dat zijn vader 36 jaar was en dat zijn moeder 38 jaar was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.15A).

Tevens is het opmerkelijk dat verzoeker, wanneer hij bij het CGVS werd ondervraagd over zijn zussen, plots gewag maakte van een zekere S. om hierop onmiddellijk terug te komen en aan te geven dat S. toch geen zus was van hem. Ook wanneer hij werd ondervraagd omtrent zijn ooms, noemde verzoeker initieel de naam A. om hierop nadien terug te komen en aan te geven dat hij toch geen oom A. had (administratief dossier, npo, p.6, 8). Deze vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met de taliban, dewelke nadat zijn broer zulks weigerde en werd gedood wensten dat hij met hen zou samenwerken en de wapens zou opnemen.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen met en vrees te aanzien van de taliban danig worden ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Verzoeker verbleef nadien namelijk nog maandenlang in Turkije, doorkruiste Bulgarije, vertoefde drie dan wel zeven maanden in Servië, was twee maanden in Bosnië en doorkruiste nadien nog verschillende andere lidstaten van de EU alvorens uiteindelijk slechts een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.33; fiche NBMV). Dat verzoeker ervoor opteerde om in geen van de voormelde landen waardoor hij reisde en waarin hij verbleef een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vormt een ernstige negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en voorgehouden nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliel dit te doen en na zijn vertrek uit zijn land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Met betrekking tot verzoekers voorgehouden problemen met de taliban, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd:

“Zo overtuigen uw verklaringen met betrekking tot wat er gaande was op de madrassa waar uw broer A. (...) les volgde niet. U verklaarde dat er aanvankelijk 180 leerlingen waren, maar dat er in de laatste periode dat uw broer er studeerde maar een vijftigtal meer waren omdat heel veel mensen weggevlucht waren van daar (CGVS, p. 12). Andere qari's zouden weggelopen zijn van de madrassa omdat ze gevraagd waren om aan te sluiten bij de taliban (CGVS, p. 11). Deze vermindering van het aantal personen op de madrassa gebeurde in een korte periode, gezien uw broer slechts een jaar studeerde aan de madrassa. Uw broer zou gevraagd hebben aan de mawlawi of zijn leerkrachten waarom die leerlingen niet meer kwamen, waarop ze antwoordden dat die leerlingen ziek waren of niet meer in staat waren daar te studeren (CGVS, p. 12). Uw broer zou thuis nooit iets verteld hebben over het feit dat er plots veel minder mensen waren op de madrassa (CGVS, p. 12). Gezien de drastische vermindering van het aantal leerlingen acht het CGVS het echter weinig aannemelijk dat uw broer geen argwaan kreeg en er thuis nooit iets over vertelde.”

Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid. Derhalve blijven zij onverminderd gelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“U verklaarde voorts dat uw neef E. (...) aan dezelfde madrassa studeerde en naar het buitenland vluchtte omdat de taliban hem wilden meenemen (CGVS, p. 9). E. (...)’s familie informeerde uw familie hierover om jullie te waarschuwen, maar vreemd genoeg deden ze dit pas twee maanden na het vertrek van E. (...) (CGVS, p. 11). Als E. (...) en uw broer naar dezelfde madrassa gingen, kan echter verwacht worden dat E. (...)’s familie jullie reeds bij het vertrek van E. (...) waarschuwde zodat uw broer de nodige stappen kon zetten om zichzelf in veiligheid te brengen. Gevraagd waarom de familie van E. (...) jullie niet eerder waarschuwde, bood u geen enkele verklaring en zei u slechts dat ze het niet op tijd hadden gezegd (CGVS, p. 11). Het CGVS merkt op dat de band tussen uw familie en E. (...) en zijn ouders goed was, dat ze af en toe op bezoek kwamen bij jullie en dat ze op slechts een halfuur wandelen van jullie woonden, wat de laattijdige waarschuwing nog bevreemdender maakt (CGVS, p. 11, 17).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Gelet op de verklaarde goede band tussen zijn familie en de familie van verzoekers neef E., op het gegeven dat de familie van E. af en toe op bezoek kwam en het feit dat de familie van E. op slechts een halfuur wandelen

woonde, is het manifest ongeloofwaardig dat de familie van E. verzoekers familie slechts twee maanden na het vertrek van E. zou hebben gewaarschuwd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Uw onwetendheid over het lot van andere personen aan de madrassa tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Hoewel u verklaarde dat veel mensen weggevlucht zijn van de madrassa, hebt u geen idee wat er met hen en hun families gebeurd is (CGVS, p. 14). De enige persoon over wie u iets weet is een zekere M. (...), een jongen van uw regio die naar Iran vluchtte omdat hij gevraagd werd om samen te werken met de taliban (CGVS, p. 14). Uw verklaring dat de anderen van andere regio's waren is een weinig overtuigende verklaring voor uw onwetendheid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de Haji Dadi madrassa in het dorp Bayan ligt, op slechts 20 tot 25 minuten wandelen van uw dorp (CGVS, p. 7). Als er initieel 180 leerlingen waren aan de madrassa is het dan ook weinig aannemelijk dat uw broer en M. (...) de enige personen van uw regio waren aan de madrassa en dat er in de (ruimere) regio geen nieuws de ronde ging over de vele personen die weggevlucht waren van de madrassa. U weet overigens ook niet of er personen van de madrassa ingegaan zijn op de vraag van de taliban om samen te werken (CGVS, p. 13).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind.

Dient verder te worden opgemerkt dat de door verzoeker geschetste gang van zaken niet aannemelijk is. Indien zijn broer werd gedood omwille van diens weigering om de taliban te vervoegen, is het namelijk niet aannemelijk dat verzoeker en diens familie eenvoudigweg op hetzelfde adres bleven wonen. Het risico op verdere repercussies vanwege of problemen met de taliban was immers imminent. Nog minder geloofwaardig is het dat de taliban, wanneer deze zich vijf dagen na de begrafenis van verzoekers broer naar de woning van verzoeker begaven om verzoeker te rekruteren, zich eenvoudigweg lieten afwimpelen door de vader van verzoeker, die aangaf dat verzoeker niet thuis was maar dat hij de boodschap zo doorgeven. Dat de taliban zich wel de moeite zouden hebben getroost om met verschillende leden naar de woning van verzoeker te komen doch dat deze leden zich vervolgens niet zelf zouden hebben vergewist of verzoeker al dan niet aanwezig was in de woning, ontbeert iedere geloofwaardigheid.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban verklaarde u dat de taliban vijf dagen na uw broers dood bij jullie thuis langskwamen en aan uw vader zeiden dat u moest samenwerken met de taliban (CGVS, p. 10). Uw vader zou toen gezegd hebben dat u niet thuis was en dat hij de boodschap zou doorgeven. Daarna waren uw ouders bang en mocht u gedurende zeven dagen uw huis niet verlaten waarna u Afghanistan ontvlucht zou zijn. Dit verloop van gebeurtenissen is weinig aannemelijk. Als uw ouders vreesden voor uw leven is het immers weinig aannemelijk dat ze het risico zouden nemen u nog een week thuis te laten verblijven, waar de taliban op elk moment konden terugkeren op zoek naar u. Bovendien is het ook weinig aannemelijk dat de taliban na dit ene bezoek bij u thuis, waarbij ze een zeer duidelijke boodschap brachten, nog een hele tijd wachtten alvorens nogmaals bij u thuis langs te gaan. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze pas twee maanden na uw vertrek nog eens langskwamen (CGVS, p. 11). Als de taliban u daadwerkelijk gedwongen wilden rekruteren is het opmerkelijk dat ze zo weinig moeite deden om effectief tot actie over te gaan en dat ze u ruimschoots de gelegenheid gaven om uw regio te ontvluchten. Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd bij vertrek, kan uw jonge leeftijd de weinig aannemelijke beschrijving van de vermeende gebeurtenissen niet vergoelijken.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Door eenvoudigweg te beweren dat er destijds geen andere oplossing was en dat het tijd kost een vertrek naar het buitenland te regelen, doet verzoeker aan deze motieven namelijk geenszins afbreuk. Ook indien zijn familie de nodige tijd nodig had om zijn reis te regelen, kon namelijk worden verwacht dat verzoeker en diens familie er alles aan zouden hebben gedaan om te vermijden dat verzoeker door de taliban zou worden gevonden. Zo kon hij bijvoorbeeld onderduiken bij andere familieleden zoals zijn ooms, bij vrienden of bij kennissen. Dat verzoeker desalniettemin nog een week gewoon in zijn eigen woning zou zijn gebleven, is in het licht van de beweemde dreiging van en problemen met de taliban kennelijk ongeloofwaardig.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing geheel terecht aangegeven:

“Uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek tasten de geloofwaardigheid van uw terugkeervrees verder aan. Twee maanden na uw vertrek – wat overeenkomt met eind 2019 - zouden de taliban één keer naar uw huis gekomen zijn op zoek naar u, verder is er niets meer gebeurd, zo zei u (CGVS, p. 10-11). Als de taliban er daadwerkelijk mee gedreigd hebben u mee te nemen en u te straffen, zoals u beweert, is het opmerkelijk dat ze slechts twee keer bij u thuis langskwamen op zoek naar u, met

name een week voor uw vertrek en twee maanden na uw vertrek, en dat er verder niets gebeurd is. De vaststelling dat uw broers J. (...) en J. (...), die nu 13 jaar oud zouden zijn of mogelijk wat ouder, gezien u op 01/02/2021 bij de DVZ ook al aangaf dat ze 13 jaar oud waren, nog steeds thuis bij uw ouders verblijven en dat de taliban hen klaarblijkelijk met rust laten, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder (CGVS, p. 6 en Verklaring DVZ, vraag 17). U gaf immers aan dat de taliban wilden dat u aansloot omdat uw broer geweigerd had en dat uw neef E. (...) zo'n 14 jaar oud was toen hij problemen kreeg. Gezien uw broers intussen ongeveer even oud zijn als E. (...) ten tijde van zijn vermeende problemen, is het opmerkelijk dat de taliban het niet op hen gemunt hebben. Uit uw verklaringen blijkt overigens ook niet dat I. (...)’s familie repercussies heeft ondervonden nadat hij om gelijkaardige redenen als u Afghanistan verliet. U verklaarde geen nieuws te hebben over zijn familie, zo hebt u vreemd genoeg zelfs niet aan I. (...) of aan uw eigen familie gevraagd hoe zij het stellen (CGVS, p. 12). Het CGVS merkt echter op dat u en I. (...) elkaar in Frankrijk ontmoetten, dat jullie in België aanvankelijk in hetzelfde opvangcentrum verbleven en dat hij u recent nog belde vanuit Engeland (CGVS, p. 8, 12). Bijgevolg kan verwacht worden dat I. (...) u geïnformeerd zou hebben indien zijn familie nog ernstige problemen had ervaren. De vaststelling dat zowel uw eigen familie als die van I. (...) in de eigen regio bleef wonen zonder dat er iets noemenswaardigs gebeurde sinds uw komst naar Europa ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker legt tot slot geen documenten neer die aan de hoger gedane vaststellingen afbreuk zouden kunnen doen. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Er dient voorts opgemerkt te worden dat u geen documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming neerlegt. U verklaarde op het CGVS dat uw taskara verbrandde toen er een brand ontstond in jullie woning nadat deze geraakt was door een verdwaalde mortier van de overheid (CGVS, p. 2, 16). U zou dit te weten gekomen zijn toen u ter voorbereiding van uw eerste interview informeerde over documenten bij uw familie (CGVS, p. 2). Er dient echter op gewezen te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat u uw taskara ergens thuis in Afghanistan verloren had en dat het verliezen of verbranden van een document toch niet hetzelfde is (Verklaring DVZ, vraag 25). U legde voorts geen enkel document neer ter staving van de activiteiten van uw broer aan de madrassa, het overlijden van uw broer of uw vermeende problemen met de taliban.”

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden. Bijkomend kan in dit kader nog worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangaf dat hij indien hij dit wilde een taskara van zijn vader kon neerleggen doch dat hij dit niet deed omdat zijn advocaat zou hebben beweerd dat dit niet zo belangrijk was (administratief dossier, npo, p.2). Deze bewering kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Niet enkel is het niet aannemelijk dat verzoekers advocaat het belang van dergelijk document zou hebben onderschat, doch tevens werd verzoeker reeds van meet af aan en bij het invullen van de vragenlijst gewezen op het belang van het bekomen en het neerleggen van (zo mogelijk originele) documenten, onder meer ter staving van zijn voorgehouden identiteit.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift daarnaast poneert dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou worden geviséerd of vervolgd omdat hij verwesterd is of als dusdanig zou (kunnen) worden gepercipieerd, dient na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie verder te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In het geval van verzoeker worden geen concrete elementen aangehaald waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Bovendien brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Verzoeker dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden."

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Hij vergenoegt zich er in dit kader in wezen immers toe te verwijzen naar zijn verblijf gedurende enkele jaren in Europa. Er kan echter geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft nog jong te zijn en enkele jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont voorts op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn verblijf in Europa hem zou hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om, dit eventueel geïnformeerd en bijgestaan door zijn familie met wie hij nog in contact staat, terug te keren naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn land en regio van herkomst. Aldus toont verzoeker hoegenaamd niet aan dat hij ten gevolge van zijn verblijf van enkele jaren in Europa daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afgaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* geenszins blijk van

persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden gevisieerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel. Zo identificeerde verzoeker zich doorheen zijn gehele verzoek om internationale bescherming als moslim (administratief dossier, npo, p.4; verklaring DVZ, nr.9). Tevens gaf hij aan dat hij aan de madrassa heeft gestudeerd (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11). Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen dat de taliban reeds voor zijn vertrek aanwezig en actief waren in zijn regio en zijn dorp (administratief dossier, npo, p.9). Bijgevolg kan aangenomen worden dat verzoeker bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst reeds minstens tot op zekere hoogte vertrouwd was met en zich conformeerde aan hun gebruiken. Verder benadrukt verzoeker in het voorliggende verzoekschrift zelf dat hij is opgegroeid in en afkomstig is uit een *“zeer conservatief milieu”*. Daarenboven verblijft verzoekers familie nog steeds in hetzelfde dorp, stelt deze familie het goed en staat verzoeker met hen nog in contact. Aldus stamt verzoeker uit een familie die klaarblijkelijk geen moeite heeft met de heersende normen, regels en gebruiken onder de taliban en kan hij zich door deze familie laten informeren over en laten bijstaan en vergezellen in het volgen van deze normen, regels en gebruiken. Verzoeker toont, mede gelet op het voorgaande, niet aan dat het loutere gegeven dat hij bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren bij een terugkeer in zijner hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens terug te keren naar zijn land en zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijner hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.10. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid

viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond

er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan in het algemeen en in verzoekers regio van herkomst in het bijzonder actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.11. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar rechtspraak die in het verleden werd geveld door de Raad, waaronder een arrest van 31 maart 2022, tot slot geenszins afbreuk doen aan hetgeen voorafgaat. Dient immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. In dit kader kan worden benadrukt dat de door verzoeker aangehaalde en geciteerde rechtspraak reeds dateert van geruime tijd geleden en dat hetgeen voorafgaat in het huidige arrest gebaseerd is op een veelheid aan andere, recentere landeninformatie dan de landeninformatie die voorlag in het kader en ten tijde van de door verzoeker aangehaalde rechtspraak.

4.12. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van dit beginsel door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.13. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT